VOL. 110. NO. 11. NOVEMBER, 2018. 110. ÉVF. 11. SZÁM, 2018. NOVEMBER

Evangéliumi Hírnök

GOSPEL MESSENGER

Hungarian Baptist Convention of North America Since 1908 Az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

ÁLDJAD LELKEM AZ URAT! -- Hálaadó zsoltár

Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét!
2Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!
3Ő megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja minden betegségedet,
4megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.
5Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.
6Minden elnyomottal igazságosan és törvényesen bánik az ÚR.
7Megismertette útjait Mózessel, cselekedeteit Izráel fiaival.
8Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy.
9Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké.
10Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk.
11Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt.
12Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.
13Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.
14Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.
15Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága.
16Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni.
17De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is;
18azokkal, akik megtartják szövetségét, és arra törekszenek, hogy teljesítsék rendelkezéseit.
19Az ÚR a mennyben állította fel trónját, királyi hatalmával mindenen uralkodik.
20Áldjátok az URat, angyalai, ti, hatalmas erejűek, akik teljesítitek parancsát, és hallgattok parancsszavára!
21Áldjátok az URat, ti, seregei, szolgái, akaratának végrehajtói!
22Áldjátok az URat, ti, teremtményei, mindenütt, ahol uralkodik! Áldjad, lelkem, az URat!

A 103-dik az egyik legismertebb zsoltár. Éneke, bizonyságtétele során Dávid két dolgot hangsúlyoz igazán:

ne feledkezzünk el Isten jóságáról,

és áldjuk, magasztaljuk őt mindezért! Miért is? Azért, mert ő könyörülő, irgalmas Isten, aki *„megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a koporsótól... késedelmes a haragra és nagy kegyelmű."* Mert Ő az, aki jóval tölti be életünket.

Közös és személyes tapasztalat

Isten jóságáról Dávid úgy beszél, mint ami a választott nép közös tapasztalata. Nem a hitetleneket akarja meggyőzni erről (az Ószövetség általában nem apologetikus jellegű), hanem Isten népének az erejét, hitét, szilárdságát kívánja elősegíteni ezzel az emlékeztetéssel. **A hálaadónap a gyülekezet megerősödésének a napja**. Annak újra átélése, hogy Isten jó, kegyelmes; mi pedig az Övéi vagyunk.

Jóllehet a hálaadásra Isten népét, egészét szólítja, mégis erős hangsúlyt kap, hogy abban egyének vannak, s ő maga is ott van. Felhívása az emlékezésre és hálaadásra tehát nem másoknak szól csupán, hanem önmagának is. *„Áldjad én lelkem az Urat... el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!"*

Isten jósága: történelmi leckék megzenésítve

– a Károli fordítás újabb revíziójában találtam ezt a címet a zsoltárhoz fűzött egyik magyarázat élén (Veritas kiadás). Tetszik ez a megközelítés. Azt is mondhatnám, hogy egy baptista zsoltár ez a 103. Mi ugyanis énekelni és zenélni szeretünk legjobban. Vagy, az *Oláh család* zsoltára is lehetne. (A körösnagyharsányi gyülekezetben a hálaadónapon *Oláh Jolán* testvérnőre is emlékeztünk, aki a mi „Lajos bácsink" – a szolgálata utolsó felét Kanadában töltő, szövetségünk egykori elnöke -, Oláh testvér legidősebb nővére volt. Az istentiszteleten nem csak a környéken élő Oláh rokonság vett részt, hanem Budapestről *Oláh Lajos* testvér gyermekei: *Gábor, Miklós* és *Lajos* – családjával együtt.)

Milyen hangszerre írta Dávid a zsoltárát? Miklós bizonyára azt mondaná, hogy *gordonkára*. *Zsolt* – ha megkérdezhetném, de már nem tehetem, mert fiatalon magához hívta őt az Úr – bizonyára azt mondaná: *zsoltár, ének-hangra*. Lajos bácsi talán azt mondaná, Gáborral együtt: ez egy *kórusmű, passió vagy oratórium*. Én is így gondolom.

folytatás a 3. oldalon

A TARTALOMBÓL

English section - pages 7-9.

Hálaadónapi írások

Idősek és egyedülvalók Isten családjában

110 éves a szövetségünk (4)

Gyülekezeti hírek: New York, Biharugra, Körösnagyharsány

Lőrincz Rozália † (1931-2018)

Evangéliumi Hírnök
GOSPEL MESSENGER

(USPS # 716-300)

POSTMASTER:
Send address changes to:

Evangéliumi Hírnök
Subscription Manager
12409 Devoe St. SOUTHGATE, MI 48195

Periodicals Postage Paid at Wyandotte, MI and Additional Offices

Published monthly by the Hungarian Baptist Convention of North America, Inc.

Editor / Szerkesztő:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
1370 Michigan Blvd.,
Lincoln Park, MI 48146
Tel: (313) 382-3735
herjeczki@yahoo.com

Kéziratot, cikket, megjegyzéseiket a szerkesztő címére kérjük.

A szerkesztő bizottság tagjai:
Gergely István, Püsök Dániel és Szabó István

Our address on the internet:
http://www.evangeliumihirnok.net
E-mail address: herjeczki@yahoo.com

SUBSCRIPTION / ELŐFIZETÉS

$25.00 annually

Send subscription and change of address to Előfizetést, címváltozást erre a címre kérjük:

BÉLA FÜR, Subscription Manager
12409 Devoe St.
Southgate, MI 48195
Tel.: (734) 284-7107
furbill@hotmail.com

* * *

Tiszteletbeli elnök / Honorary President
REV. SÁNDOR KULCSÁR
6468 State Road # L1
PARMA, OH 44134
rev_skulcsar@yahoo.com

SZÖVETSÉGI TISZTSÉGVISELŐK

Elnök / President:
REV. DR. ISTVÁN GERGELY
225 East 80th Street
NEW YORK, NY 10075
gergelyis@gmail.com

Alelnök / Vicepresident:
REV. DÁNIEL PÜSÖK
7379 Islington Ave.
Woodbridge, ON, L4L 1W2, CAN
pusokdaniel@yahoo.com

Titkár / General Secretary:
ISTVÁN SZABÓ
11 E. Michigan Ave.
PALATINE, IL 60067
szaboek@sbcglobal.net

Pénztáros / Treasurer:
ZSIGMOND BALLA
2518 E. McKittrick Place
BREA, CA. 92821
zsigmond@sbcglobal.net

* * *

Q Press Graphic Design Studio
2124 Rose Villa Street, Pasadena, CA 91107

A SZERKESZTŐ ROVATA

Magyarországon töltöttem a nyár végét, ősz elejét. A nehezen viselhető kánikula utáni kellemes, száraz és meleg időben nem volt nehéz utazni, eljutni az ország egyik végéből a másikba – vonattal, busszal, néha autóval. Tizenkét gyülekezetben, illetve egyházi alkalmon vettem részt – ezek némelyikéről beszámolok olvasóinknak is – mostani számunkban pl. a *biharugrai körzetben* tett látogatásomról. Volt bőven alkalmam megfigyelni otthoni testvéreim és honfitársaim mostani életét – örömeiket és nehézségeiket; érzékelni a gyülekezeti, valamint a társadalmi élet feszültségeit. Újra meggyőződtem arról, hogy manapság már olyan kicsi a világ – pl. a mai technikai lehetőségeknek köszönhetően, hogy messziről is meglehetősen jól követheti az ember, hogy mi történik a föld másik felén – pláne, ha az a másik fél a szülőföldje. Így nem volt túl sok minden, amin meglepődhettem volna.

Imádkozzunk egymásért! Olyan világban élünk, amikor otthon és itt az újvilágban egyaránt olyan tendenciák érvényesülnek, melyek egymással szembe fordítják az embereket – közösségeket, családokat, testvéreket, barátokat. Emlékezzünk az Úr Jézus szavaira, aki nem vitára szólította fel követőit, hanem arra, hogy a legnagyobb parancsolathoz igazodva Istent és felebarátainkat szeressék. A gyűlöletkeltés a sátán dolga (diabolos = szétdobáló).

Jó volt találkozni sokakkal *Tahiban, Balatonszemesen,* s gyülekezeti közösségekben is. Örültem annak is, hogy az *Evangéliumi Hírnököt* is elég sokan ismerik, olvassák – többek véleményét hallva mondhatom, hogy szeretik is. Mintegy száz példányban küldjük lapunkat Magyarországra. Örömmel értesültem arról, hogy többen hozzájárulnak a postaköltséghez is. Akik ezt megtehetik, kérem, hogy tegyék meg ezután is. Ha van olyan ismerősük, aki szeretné olvasni, megkapni a lapot, írják meg a címét a magyarországi közvetítőinknek – levelezési cím a borítékon.

Két *hálaadó napon* is részt vehettem, s a mienk – a nemzeti hálaadónapi dátumhoz igazodva – ezután következik. Hála-áldozatunk ezúttal a *délvidéki* magyar testvéreink szükségeit fogja enyhíteni. Legutóbb a *muzslyai* pici gyülekezet terveiről hallottam, s előtte láttam az elképesztően rossz állapotban lévő, azóta már lebontott, imaháznak használt épületet. Szívesen küldök információt azoknak, akik segíteni szeretnének.

Az idei hálaadónapunkon gyülekezeteinkben a Vajdaságban / Délvidéken munkálkodó néhány magyar gyülekezet folyamatban lévő építkezésére gyűjtjük össze adományainkat. Személyes adományokat is szívesen fogadunk a pénztáros testvér címén.
Részletek a 3. oldalon.

American Hungarian Baptist Convention of North America, Inc.
Circle of Friends Donations received for the period
July 2018. through October 2018.

BARÁTI KÖRI ADAKOZÁSOK

Ethel P. Kish, Palm Bay FL. $100; *Rudy J. Sinn,* Lincoln Park, MI. 100; *Rev. Sandor Kulcsar,* Parma, OH. 100; *Istvan Szabo,* Palatine, IL. 100; *Rev. Jozsef Novak,* Alhambra, CA. 100; *Tamas Csercsa,* Toronto, Can. 100; *Rev. Istvan Gergely,* New York, NY. 100; *Frank Kulcsar,* New York, NY. 100; *Bela Fur,* Southgate, MI. 200; *Rev. Ferenc Horvath,* Melbourne, Aus. 100; *Alexander Torma,* Milford, PA. 100; *Irenke Torma,* Wheeling, IL. 100; *Peter Weisz,* Toronto, Can. 100; *Rev. Sandor Huli,* Lincoln Park, MI. 20; *Zsigmond Balla Jr.,* Brea, CA. 100; *Rev. Daniel Pusok,* Toronto, Can. 50; *Janos Kuti,* Toronto, Can. 100; *Arnold Halasz,* New York, NY. 100; *Joe Bakai,* New York, NY. 100; *Istvan Bakai,* Toronto, Can. 100; *Zsigmond Balla,* Brea, CA. 500; *Rev. Geza Herjeczki,* Lincoln Park, MI. 100; *Robert Juhasz,* Allen Park, MI. 100; *Paul Juras,* Richmond Hill, Can. 100; *Istvan Tagai,* Whittier, CA. 100; *Barnabas Bancsov,* Clinton Twp. MI. 100; *George Biro,* New York, NY. 125; *Dr. Janos Szenohradszki,* Pasadena, CA. 50; *Kornel Gerstner,* Forest, VA. $200.

Total: $3,345.00

Thank you for your faithful support
Zsigmond Balla Treasurer

Novemberi számunkban az *idős kor* problémáihoz kapcsolódik több írásunk is. Fiataloknak is ajánljuk. Ugyanakkor a New York-i *ifjúsági találkozóról* is olvashatunk egy beszámolót – a következő számban majd többet is, ugyanerről. *Egyedülállók az Isten családjában* – ezt a Tahiban elhangzott imaórai buzdítást is örömmel osztjuk meg olvasóinkkal a szerző engedélyével. Szeretettel emlékezünk *Lőrincz Rózsika* testvérnőre, s arra is, hogy két hónappal ezelőtt még bizonyságtételét olvashattuk ugyanitt. És persze, a többi írásunkat is szeretettel ajánlom olvasóink figyelmébe! (szerk)

ÁLDJAD LELKEM AZ URAT!

folytatás az 1. oldalról

Egyiptom, Sínai, Golgota

Dávid a történelmi eseményekben Isten jóságát látja, és a megzenésítése, emlegetése folytán saját hitét, sőt Isten népe hitét is erősíti, egyúttal Isten nagyságának is méltó emléket állít.

Milyen történelmi eseményekre, leckékre gondolhatott Dávid? *„Megismertette útjait Mózessel, cselekedeteit Izráel fiaival”* (7v). Szabadulás Egyiptomból, szövetségkötés a Sínainál – 10 parancsolat. De ha jól megfigyeljük, Dávid hangsúlya inkább valami másra irányul (8-10.v.) Arra, hogy Isten könyörülő, megbocsátó és irgalmas. Mivel ismerjük Dávid életét, tudjuk, hogy nem véletlenül volt érzékeny ennek észrevételére.

Mi is irgalmasnak és kegyelmesnek ismerjük Istent – de amikor mi erre gondolunk, akkor *Jézus Krisztus személye* és golgotai áldozata jut eszünkbe. Dávid Őróla természetesen még nem írhatott. Az ő magasztaló éneke csak egyik fele annak, amiről mi ma már tudhatunk.

Isten nem hagyta abba a munkáját népe Egyiptomból való megszabadításával. Folytatta azt; a történelmi leckék sora következett még Dávid után. Folytatva a zene területéről vett hasonlatot – a 103. Zsoltár egy befejezetlen szimfóniához is hasonlítható. Dávid abbahagyta, de Isten folytatta munkáját népével. Hogy csak a legnagyobb cselekedetét említsem: elküldte hozzánk fiát, Jézus Krisztust – az „idők teljességén” (Pál) – s Benne és általa végezte el a megváltás munkáját.

Ma már nem ünnepelhetünk enélkül – nem lenne teljes a hálaadásunk Jézus Krisztus szabadító munkájának említése, megéneklése nélkül!

Elveti? Rendezi!

Milyen csodálatos a 10-12. vers *„Nem bűneink szerint cselekszik velünk... Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.”* De azóta az Újszövetség lapjairól sokkal többet megtudtunk Isten velünk kapcsolatos terveiről és cselekedeteiről. Kiderül, hogy nem „elveti”, hanem rendezi, megbocsátja bűneinket. Az **evangéliumokból** tudjuk, hogy *úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta...* **Péter** vallástételét is ismerjük: üdvösség kizárólag Jézus Krisztusban van (Ap-Csel 4,12). Az **Úr Jézus** pedig elmondta, hogy ha nem hiszünk Benne, meghalunk bűneinkben (Jn 8,24), s azt is elmondta sokszor, hogy: *„jöjjetek énhozzám mindnyájan...”* (Mt 11,28). **János** pedig így fogalmazott levelében: *„Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől”* (1Jn1,7). Áldjad hát én lelkem az Urat, s el ne feledkezzél semmi jótéteményéről – főleg ne a legnagyobbról, Jézus Krisztus áldozatáról! Elvetette, pontosabban: megbocsátotta bűneinket!

Hálaadás a jövőért

E csodálatos éneknek, sokszínű, üzenetű szimfóniának kiemelem még az egyik tételét: *„...emlékszik rá, hogy porból lettünk. Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van...”* (14-16v) Életünk olyan, mint a mező virágáé: ma van, holnap nincs. Tegnap volt, ma már nincs. Igaz. De Dávid óta erről is sokkal többet tudunk. Mózes és a próféták után saját Fia beszélt nekünk Isten útjairól. Dávid és az Ószövetség csak az első felét tudták elmondani Isten életünkkel kapcsolatos tervének, cselekedeteinek.

Az Úr Jézus Lázár sírja mellett azt mondta Mártának: *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él... Hiszed-é ezt?*” (Jn 11,25-26) Hogy hihette volna Márta? Ő Dávid imádságait, s az Ószövetség énekeit ismerte. Lázár, de még inkább az Úr Jézus feltámadása óta viszont mi már tudjuk, hogy **van folytatás, van örök élet.** Mindazoknak, akik hittel elfogadják Jézus Krisztust. Ez Oláh testvérnőre is vonatkozik, énrám is, s mindazokra, akik hisznek Őbenne. Itt véget érhet és véget is ér előbb utóbb a földi életünk, de folytatódik az a Mennyországban, az üdvözültek országában, Isten örök országában.

Végül is tehát nem csak a **múltért**, Isten megtapasztalt csodadolgaiért, átélt jótéteményeiért lehetünk hálásak, hanem a **jelenünkért**, sőt a **jövőnkért** is, amiből egy keveset máris láthatunk, érthetünk Isten igéjéből.

Mondd hát, vagy énekeld kedves testvérem, barátom – velem és Dáviddal együtt: "*Áldjad én lelkem az Urat... el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!”* Tedd ezt visszafelé nézve, és előre tekintve is!

Herjeczki Géza

Körösnagyharsány, szeptember 16.

A HÁLAADÓNAPI CÉL-GYŰJTÉS ELÉ

VAJDASÁG / DÉLVIDÉK

Testvéreink kérése az év elején érkezett, a gyűjtésre azonban csak most tudunk sort keríteni. A gyűjtés a nyári közgyűlésünk jóváhagyásával történik. A következőkben *Nyúl Zoltán* testvér leveléből idézünk részleteket.)

Vajdasági befejezetlen építkezéseinkről,

ahova kérjük az amerikai magyar testvériség segítségét. … igyekszünk saját erőre támaszkodni, de, amint szokott lenni, az erőnk véges.

Mind a négy helyen, amit itt felsorolok, rengeteg energiát fektettünk bele, hogy mihamarabb meglegyünk velük, és használatba vegyük őket, de most, szinte mind a négy esetben, kissé lelassult a munka. Nem a kedv, az adakozási készség, csak mégis.

Amennyiben lehetséges, kérünk szeretettel benneteket, vegyétek figyelembe ezt a négy részre osztott kérést, - ahol nincs fontossági sorrend, arányosan fontos mindegyik – és az Úrra figyelve lépjetek, ahogy csak lehetséges.

Tudjuk, és ezért hálásak is vagyunk, az Úrnak terve van velünk, és veletek is, és ezek az építkezések nem öncélúak, használja őket is, minket is az Úr. Áldott legyen az Ő neve.

1. Szabadkán június 9-én tervezik az imaház átadását (ez közben megtörtént). Eddig több mint 50,000 USD-t fektettek az épületbe, annak a bő felét maguk gazdálkodták ki. Az imaház épülete már 95% - ban kész, ami maradt, az a volt lelkészlakás átalakítása közösségi térré, akár kávézóvá. Erre önkéntes segítők már akadtak, az anyagiak hiányoznak.

2. Csantavéren az ebédlő tetőtere a tavasz óta beépült, most a külső szigetelési munkák maradtak hátra, és raktárhelységek. Ők is, hasonlóan kb 30,000 USD összeg felett fektettek be az új épü-

letrészbe, amit már a nyár folyamán több tábor alkalmával örömmel használtak.

3. Bácskossuthfalva. Elvileg az idei nyárra befejezhetjük a konyha belterét, már csak a felszerelést kell megvásárolni, és teljes értékű konyhánk lesz 150 személy részére. (őszi update - optimisták voltunk, és maradunk: még maradt tennivaló). Több, kisebb-nagyobb miszszió segítségével kiépült a 80 férőhelyes ebédlő, a konyhaépület szerkezetkész, tető alatt, nemsokára kezdjük a villamosságot, falak vakolását, ajtó, ablakok beszerelését – a nyáron megtörtént, de a felszerelésre már nem marad. Mi is 35,000 USD összeget fektettünk bele, és

rengeteg munkát, fizikait, anyagiakat és amit csak lehetett. Örömmel használtuk a már kész részeket, reménnyel várjuk a befejezést, sokaknak szolgálva a táborokban, rendezvényeinken a Missziós Központunkban.

4. Muzslya: az egyik legkisebb gyülekezet csupán egy kápolnával rendelkezik hosszú évek óta, a többi rész nagyon romos állapotban volt, szinte összedőlt. Azt lebontva, egy közösségi termet, konyhát, mosdókat kezdtek testvéreink építeni. Az alapok már megvannak, a többi még várat magára. Hitünk szerint gyorsan felépül.

Sok szeretettel, és köszönettel, a testvériség nevében - ***Nyúl Zoltán***
A MABAVISZ vajdasági képviselője

A hálaadónapi gyűjtéshez olvasóink is csatlakozhatnak. Adományokat a pénztáros testvérnek is küldhetünk (címe a 2. oldalon található).

ÁHÍTAT

Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus. Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. Öregkorban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak, és hirdetik: Igaz az ÚR, kősziklám ő, akiben nincs álnokság! Zsolt 92, 13-16

A számunkra ismeretlen szerző ebben a szombatnapra írt énekben (1.v.) hétszer utal az ÚRra, akinek jó hálát adni (3.v.). Ujjongva gondol Rá (akit az ostoba nem ismer), és csodálja a Teremtő bölcsességét tükröző teremtettséget (5-8.). Az Örökkévaló dicsőségére nem hat az idő, és azt nem csorbítják ellenségei sem, akik „*elenyésznek, szétszóródnak…* mind" – folytatja (9-10.v.). Míg a múlandóság kikerülhetetlen ítélete sújtja a pillanatig „*virágzó*" bűnöst, az Úr dicséretére kész ember öregségében is megújul (*„Öreg korban is sarjat hajtanak…"* 15.v.).

A zsoltár "második felvonásának" egy személyes vallomás a nyitánya: *„De engem olyan erőssé tettél…*" (11.v.). Feltételezhetjük, hogy az ismeretlen szerző önmagának is szokatlan, kiváló erőnléte a korát sejteti? Utalásai a látására, a hallására, rosszakaróira és gyönyörű hasonlattal szemléltetett állhatatosságára egy „öreg bútordarab" vallomása lenne arról, hogy idős korában is áldott az ember, aki Isten közelségét élvezi?

Igen, „öreg bútornak" mondják azt, akinek a jelenlétére már régen is számítani lehetett. Nem becsmérlése ez a mindig megbízható munkatársnak, kórustagnak, vagy akármely közösség hűséges tagjának, hanem elismerése annak, hogy az idő múlásával szervesen beépült a mi életünkbe is. Ha nem lenne ott, azonnal érzékelnénk a hiányát. A Templomhoz messziről szállított libánoni cédrusok, amik gerendák és oszlopok alkotórészei voltak, *"az Úr házában vannak elültetve"* (14.v.). Sokat és sok mindent láttak ott, de *"virulnak Istenünk udvarain."* Sőt, *"sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak"* (15.v.).

Ki ne szeretné megélni az öregkort, de ki akar megöregedni? Az évek múlását ünnepeljük, de azok jeleit eltakarnánk. A Biblia igazat mond az idős korról is. Préd 12. láttatja és megszólítja az idős embert is a gyengeségeiben és a megkísértettségében. Ugyanakkor, elénk állítja, mint követendő példát, amikor a nehezülő teher alatt is állhatatosan végzi a feladatát, mert Istennek él.

A hívő közösség különösen is értékeli az időseket. Testvéreink hitben való elindulásnál nem kisebb öröm azt látni, ahogyan a célba-éréshez közeledőket is megsegíti az Úr, aki mindig Szabadítónk. Lelkipásztori szolgálatom nagy tanulságai között tartom számon azokat az emlékeket, amikor tanúja lehettem idős emberek hitharcainak és az Úr győzelmeinek az életükben.

Egy ismerősöm kertjében öreg barackfa áll. Már alig él; itt korhad, ott szárad, töredezik – támogatni kell. Évről-évre kevesebb a friss hajtás rajta, de a gazda visszavág még azokból is. Legutóbb, amikor megkérdeztem tőle, hogy minek hagyta még mindig meg, hiszen alig hoz már gyümölcsöt; ez volt a válasza: „Ha csak egyet is hoz, az olyan szép és jóízű lesz, amilyent a többiről nem szedhetek."

Ezzel a „gyümölccsel" zárul a 92. zsoltár: *„és hirdetik: igaz az Úr, kősziklám ő, akiben nincs álnokság."* Annyival jelent többet egy idős hívő bizonyságtételeként ez a mondat, amennyivel többször megtapasztalhatta mindezt immár hosszú élete során.

Adjunk hálát az Úrnak áldásul szolgáló, időskorban is gyümölcshozó testvéreinkért!

Novák József

LEFELÉ TARTUNK?

Lefelé tartunk, mondják rólunk az emberek,
ha fakul szemünk fénye és hangunk megremeg.
Sajnálkozó mosolyt is meg-megfigyelhetünk,
amikor kihagy néha az emlékezetünk.
De bánkódjam miatta? Az óra lepereg,
S vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Lefelé tartunk, mondják. Lépteink lassúak,
óvatosak… Nem várnak derűs, fényes utak.
Halkabb a szó csengése, nehezen halljuk már,
s veszít melegéből a kedves napsugár.
De bánkódjam miatta? Ha dermeszt a hideg,
Vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Lefelé tartunk, mondják. De biztatón ragyog
felénk Isten mosolya: Ne félj, pajzsod vagyok!
Fáradt gyermeket hordoz az erős égi kéz.
Szólít. Szava színarany és édes mint a méz.
Mit bánkódjam, ha szívem Isten állítja meg,
S vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Lefelé tartunk, mondják. Nem! Fölfelé megyek!
Hallom már a távolból a győztes éneket.
S látom, fehér ruhában, királyi trón körül
Nagy nyomorúságból jött, boldog sereg örül.
Utam nem lefelé tart, csak a cél közeleg!
Vár az az ország, ahol senki se lesz öreg!

Túrmezei Erzsébet

110 ÉVES AZ ÉSZAK-AMERIKAI MAGYAR BAPTISTA SZÖVETSÉG (4)

A SZÖVETSÉG SZÜLETÉSE - a júniusi számban megkezdett fejezet folytatása.

Minden tekintetben törekedtek Isten országa ügyében céljaik elérésére. Ezek között a legfőbb egyike volt, kontaktust szerezni angol és német misszió társulatokkal s hozzáfogni a *minden nemzet közti evangélizáláshoz.*

A nőkkel szemben fokozatosan nagyobb elismeréssel voltak. Minden konvención egy vagy két nőt kértek fel valamilyen előadásra. A nők érdeklődése különböző volt az otthoni feladatok és a világ misszió iránt. Ez szülte meg az ***Amerikai Magyar Baptista Nőiszövetséget,*** mely a nagy szövetség kebelében függetlenül, de vele karöltve dolgozik.

Az amerikai magyar baptisták teológiája inkább ***fundamentális****.* Többször hozták némelyek ezt a tárgyat a konvenció elé, a liberalizmus azonban szégyen szemmel távozott minden alkalommal.

Ők kétszer született és egyszer meghalt egyének voltak. Tapasztalat által ismerték a bűnöknek minden fajtáját, melyből őket Isten kegyelme megmentette. Éppen azért készek voltak azoknak segítségére sietni, kik hasonló körülmények között élnek. Hűségesen mentek a rokonok, barátok, szomszédok és idegenekhez traktátussal, Bibliával kezükben *megismertetni velük az egyedüli utat Istenhez, Jézus Krisztust.* Kimentek az utcasarkokra is bizonyságot tenni Megváltójukról. Sok esetben nem felavatott prédikátorral.

Itt aztán *az ellenség is jelentkezett.* Igyekeztek megakadályozni a baptisták bátor fellépését. Más vallásfelekezetek irigy szemmel nézték és féltették tagjaikat tőlük... Sok helyen felizgatták a népet a baptisták ellen. Megverték; kővel, paradicsommal, rothadt tojással dobálták meg és mindenféle kellemetlenséget okoztak nekik. A bibliát, amit eladtak, a papnak jelenlétében kellett a kályhában megégetni. Ha az egyén nem volt rá hajlandó, mert az szent könyv, akkor maga a pap azok szemeláttára dobta bele a tűzbe.

Mindannak dacára, a baptisták megálltak helyükön minden megpróbáltatások között. Mosolyogva mentek tovább. Igyekeztek a rosszért jóval fizetni. Nem mind. Voltak olyan gyengék is, kik nem bírták ki a próbát, félre álltak. A gyülekezet az ilyeneket kiközösítette.

A ***gyülekezeti fenyíték*** náluk szigorú volt. Átkozódás, káromkodás, esküdözés, szeszes itallal élés, dohányzás, tánc és színházbajarás miatt, ha nem voltak hajlandók felhagyni vele, egyszerűen a gyülekezetből kizárták az ilyeneket. Nem volt megengedve a vasárnapi munka sem, vagy összeházasodás más vallás felekezetűvel. Európai szokás szerint több helyen a férfiak és a nők külön padsorban ültek. Az utóbbi rövid időn belül megváltozott; azonban aminek komoly alapja van a Bibliában az áll ma is.

A prédikációk bibliaiak voltak s nagyon kellett vigyázni a prédikátornak az illusztrációk alkalmazásánál. Az erő benne kellett legyen az Igében. Egy magas privilégium volt hirdetni Isten Igéjét, ha azt mindig a bibliával összefüggően tudta valaki végezni.

A mozgalom nem prédikátorok által indult el és még ma is a gyülekezeti tagság érzi a felelősséget érte. *Az első vezetői mind a hűséges laikusok közül kerültek ki.* Az átlag prédikátorok felavatásuk idején 30 évnél idősebbek voltak. Többen feladták jól jövedelmező állásukat érte és nyomorogtak nagy családdal nagyon csekély fizetésen. Nem tudtak soha más egyházak gazdagabb vezetőivel társadalmilag egy színvonalra jutni, mert megjelenésük nem volt megfelelő s általános műveltségük sem ért fel azokéhoz. De ha a *biblia ismeretet* kell tekintetbe venni, az egyszerű baptistáé felér az átlag egyházak vezetőinek ismeretéhez.

Szerencsések voltak a *"Northern Baptist Convention"* nagy lelki mozgalmaival kik évről-évre világhírű szónokokat hívtak gyűléseikre. Ezek mellett a befolyásos helyi angol prédikátorok önzetlen tanácsa bizonyos kényes problémákban szintén nagy szolgálatot tett.

A *német baptisták* szintén nagy segítségükre voltak azáltal, hogy szemináriumukban alkalmat adtak több ifjúnak elkészülni az Úr munkájára. E mellett mindig barátságosan viselkedtek a magyar vezetőséggel s jó tanácsokkal látták el a szükség idején.

Az említett segítségek nélkül a mozgalom nem lett volna képes olyan bámulatos sikert aratni. A barátságos pártfogás és segítség sok bátorságot, biztatást nyújtott minden vállalkozáshoz. Noha ők maguk kevesen voltak, de mindig arra gondoltak, *itt vannak a hátuk megett az angol testvérek nagyobb számban, kiknek segítségére lehet mindig számítani.* Anyagi támogatásuk nyújtotta szintén azt a megtisztelt és felmagasztalt érzést bennük, mit az elnyomott, lenézett hazai testvérek soha nem tapasztaltak. Azonban az angol és magyar baptista prédikátorok között *nem tudott kifejlődni a belső baráti viszony* a nyelv és más különbségek miatt.

Amint a házas emberek feleségeiket, gyermekeiket kihozatták, a nőtlenek megnősültek, családot alapítottak; noha sajnálták az első világháborúban és utána szülőföldjüket, de azért éppen olyan hűségesek voltak Amerikához, mint Magyarországhoz. Ha volt munkájuk, bevételük, azzal megvolt itt minden; egészséges eleség, ruha, sőt még házat is vásároltak többen, hogy jobban otthon érezzék magukat...

A nagy lelki közösség mellett úgy a *nőknek*, mint a *prédikátoroknak* meg van a külön *évközi gyűlésük.* Döntő határozatot nem hoznak az összejövetelen, hanem ahelyett inkább serkentik, buzdítják egymást az odaadóbb lelki munkára. Esetleg ha valamilyen baj, probléma adná elő magát, jó tanáccsal segítenek egymásnak.

A vasárnapi iskolák szintén tartanak mind két csoportban évközi gyűlést. Az ifjak Cleveland környékén két hónaponként tartanak műsoros találkozót; míg a keleti gyülekezetek negyedévenként.

Az első világháború befejeződött s az akkori elnök *Woodrow Wilson* 14 pontja alapján megkötötték a békét. Ez azonban újabb probléma elé állította az amerikai magyar baptistákat. *Magyarország két-harmadát elveszítette területének* körülötte lévő országok javára a benne lakó néppel együtt. Több millió magyart kényszerített ez más nemzetek fennhatósága alá. Ez felkeltette azon nemzetekben a nemzeti érzést, kik az előtt jól érezték magukat mint román, horvát, tót stb. a magyarok között, csendesen kezdtek onnan kivonulni és nemzetükhöz csatlakozni. Hogy ez által mennyit veszítettek egyes gyülekezetek, nem tudjuk.

A legnagyobb veszteség ebből kifolyólag az *ellenséges viszony* köztük. Még a baptistákra is hatott ezen idegen szellem; egyeseket elgyengített, míg másokat megerősített hitükben. Voltak olyanok, kik Krisztus szellemével fölébe tudtak emelkedni minden nacionalista érzelemnek.

Volt olyan eset is, hogy egy kis csoport román és egy kis csoport magyar baptista volt az egyik városban. A magyarok meghívták a románokat, az együtt-munkálkodásra (mit a háború előtt tették), most ezt válaszolták: *"A román testvérek, minden jó indulatukkal nem csatlakozhatnak a magyar szövetséghez nemzeti megkülönbözésük miatt s egyben kijelentjük, hogy ezen csatlakozás ártalmára lenne a románok között tartott evangélizálásnak. Mindazáltal igyekszenek folytatni segítségüket a magyarországi közös intézeteikben: mint árvaház és menház. Hajlandók román tanulókat küldeni magyar szemináriumba és állítanak részükre egy román tanítót."*

Felmerült az a kérdés: a delegátusok miként képviseljék a két nemzetet évi konvenciójukon azon gyülekezetek, me-

lyekben mind a kettőből voltak tagok. Ez megfelelő heves vitát támasztott; hivatalos képviselet nem történt. A tapasztalt hidegség más nemzetek részéről a magyarokkal szemben azokat hűségesebbeké tette nem csak Krisztushoz, hanem új hazájukkal Amerikával szemben is.

Kezdetben e mozgalom *legfőbb célja az Evangélium hirdetése és a bűnösök Krisztushoz vezetése volt.* Az ifjúsági, vasárnapi iskolai csoportok nem képeztek nagy problémát. A gyülekezetek általában nem nagy súlyt fektettek azon csoportok nevelésére. Elég megelégedést nyújtott a szülőknek, ha jártak a templomba. Úgy gondolták, a vasárnapi iskolai tanítók megtérítik, Istennek nevelik őket. De amint sokat nagy csalódás, szívfájdalom ért, mások okultak rajta s elkezdtek az otthonokban is komolyabban foglalkozni a gyermekekkel.

Néhány éven keresztül minden magyar baptista gyülekezetben a vasárnapi iskolák délután 3 órától voltak tartva, hová leginkább a gyermekeket küldték. Délelőtt és este volt a felnőttek részére az istentisztelet s azért délután is, a legtöbb szülő részére túl fáradságos volt. Itt Amerikában ez a methodus nem vált be. Sokkal jobb, ha a szülők viszik gyermekeiket az iskolába és utána társalognak a vasárnapi iskolai leckék felett. A helyesen nevelt ifjak megmaradnak saját helyükön a gyülekezetben.

Az európai módozatokhoz való csökönyös ragaszkodás azért volt, mert *a legtöbb magyar nem akart meghonosodni Amerikában.* Itt csak pénzt akartak gyűjteni néhány év alatt s azután azzal hazamenni. Így a ki- és bevándorlás folyt 1914-ig, míg az első világháború ki nem tört. Utána hat évig nem lehetett hazamenni s az óriási változást hozott a magyarok életében.

Ha azok, akik Amerikában voltak és itt megtértek, mind itt maradtak volna, a magyar baptista gyülekezetek száma megduplázódna.

(folytatjuk)

Az Amerikai Magyar Baptisták Történelme 1908 – 1958, Cleveland, 1958. 16-20. oldal. (kiemelés: szerk)

NEW YORK

Két különleges eseménynek is örülhettünk a nyár folyamán a New York-i magyar imaházban.

Az első Június 24-én volt, amikor gyülekezeti **épületünk százéves jubileumát ünnepeltük**. Nagy kegyelem és kiváltság, hogy egy ilyen nagy világvárosban van egy épület, ami 100 éven át otthont biztosított, Isten házát, az itt élő magyaroknak és mindazoknak, akik keresik Istent és a vele való kapcsolatot. Már az imaórán hálát adtunk Isten házáért és imádkoztunk az odajárók békességéért! Öröm volt hallani az énekkar szolgálatát, valamint *Horváth Ildikó és Ádám* bizonyságtételét és énekét. Ebből az alkalomból gyülekezetünk vezetősége egy *időkapszulát* készített, melybe többek között belekerült a jelenlévők

A 100 éve otthont adó imaház Manhattan szívében; vendégünk: Horváth Ferenc melbournei lelkipásztor

neve, egy gyülekezeti csoportkép, napi újság, biblia stb. Ezt gyülekezetünk vezetősége gondosan elhelyezte, úgymond a föld alá, mielőtt hálát adva imádkoztunk. Érdekes lesz majd évtizedek, évszázadok után ezt megtalálni azoknak, akik még ebben az épületben lesznek, és tudni egy kicsit többet arról, hogy mi is volt a célja ennek.

Az igét *Horváth Ferenc*, a *Melbourne*-i (Ausztrália) gyülekezet lelkipásztora hirdette a 2Mózes 28:10-22 alapján. Beszéde elején megemlítette, hogy a Melbourne-i gyülekezet jövőre ünnepli az 50. éves jubileumát.

A fő téma: *Isten háza volt.* Lakhatik-e Isten a földön? Isten népének szüksége van egy hajlékra, ahol szól az Úr hozzánk, ahol megszólíthat minket. Ugyanakkor Isten háza az Istennel való közösség helye – létra, amely összeköti az eget és a földet, hogy legyen kapcsolat Isten és ember között. Ez a hely a mennyeknek kapuja is, ahol újból és újból lehetőség van a megtérésre, újjászületésre. A fogadalmak helye is – amikor megszólít az Úr; legyünk készek fogadalmat tenni, mellé állni.

Hadd legyen ez a hely továbbra is Isten háza, hogy még sok ember találkozhasson Jézussal!

Jakab Benjámin és Szabó Zsuzsa

2018. augusztus 5-én egy forró nyári napon egy újabb öröm napra ébredtünk, hogy együtt örülhessünk az ifjú párral - ***Jakab Benjámin és Szabó Zsuzsa*** menyegzőjén.

Az igei üzenetet *Dr. Gergely István* lelkipásztor a Galácia 5:22-23 alapján hirdette. A boldog házasság titka, a lélek gyümölcseit beiktatva a mindennapi életbe: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Ha ezeket gyakorolják boldog lesz a házasságuk!

A házassági fogadalom, gyűrűk felhúzása alatt *Rev. Kulcsár Sándor* testvér szolgált, és egyben ő is imádkozott az ifjú párért.

Kívánjuk, hogy a jó Isten áldja meg Zsuzsa és Benjámin házasságát, és legyen a szeretet, amely mindvégig összeköti őket Istennel és egymással!

Erdei Gabriella

LŐRINCZ ROZÁLIA 1931-2018

Egy céltudatos és valóban áldott élet

Lőrincz Rozália – akit a családban Rozi mamának szólítottunk, 1931. május 12-én született a máramarosi hegyvidék egy kis városában, Románia Erdélyi területén. Egyetlen gyermeke volt Ilie Mateinek - Tata Mos - és Ananak, akit Mamaianak neveztek. A Kis Vilmai (Vima Mica) általános iskolába járt, ott találkozott először az iskola fiatal tanárával: *Lőrincz Istvánnal.*

Egy ortodox családba született, szerette a város lakosait, a helyi egyházba/templomba járt. Később megismerkedett újjászületett keresztyénekkel, és be is merítkezett egy félig befagyott folyóban, 1944. december 10-én; 12 éves volt ekkor. Sokszor és örömmel beszélt erről a döntéséről, sőt több írása is megjelent a bemerítkezéséről.

1946. május 12-én, 15 évesen *házasságra lépett Lőrincz Istvánnal,* és továbbra is Kis Vilmán éltek. Mire 21 éves lett, Isten megáldotta őket 3 fiúval – *Sámuel, István és Péter* – és egy leány gyermekkel, *Rozáliával*. Amikor a gyermekek nagyobbak lettek, elköltöztek egy Szamos folyó melletti városba, *Ileandába*.

Rózsika teljes mértékben férje mellett állt, és gondoskodott családjáról, amíg István egész héten dolgozott, a hétvégeken pedig hirdette Isten igéjét, mint a *Dézs* városban lévő baptista gyülekezet és a hét állomásból álló körzet lelkipásztora. Amíg Rózsika a gyermekek nevelésével foglalkozott, István az építő brigádjával egyre több építkezésbe fogott – ők építették fel például a város új középiskoláját és a helyi baptista imaházat. Ileandán a gyermekek felnőttek, s megkezdték egymás után egyetemi tanulmányaikat –*Kolozsváron* és *Bukarestben*. Tanulmányaik befejezése után két gyermekük, *Sámuel és István* a fővárosban, Bukarestben kaptak munkát. *Rozália* lányuk is Bukarestbe költözött férjével, *Bogdán Zoltánnal*, házasságkötésük után. Rózsika és István is követte a gyerekeket és 1974-ben ők is Bukarestbe költöztek. Péter és felesége, Irén Kolozsváron éltek.

Rózsika és István továbbra is hűségesen szolgáltak az Úrnak, a *Holy Trinity (Szentháromság) Baptista Gyülekezetben.*

Később életútjuk messzire vitte őket szülőföldjüktől, az óceánon túli új világba. *1980-ban érkeztek Chicagóba,* ahol már akkor sok barátjuk élt. A *Román Baptista Gyülekezethez* csatlakoztak.

1987-ben Rózsika és István csatlakoztak a *Chicagói Magyar Baptista Gyülekezetet* létrehozó testvérekhez. István lett a gyülekezet első lelkipásztora. A család és a gyülekezet egyformán fontos volt számukra. Életüket az Úrnak és a misszionak szentelték. Mindig nagyon hálásak voltak azért a szeretetért és tiszteletért, amit a chicagói magyar és román testvérektől kaptak.

Rózsika és István szerettek utazni, különösen is gyermekeikkel és unokáikkal. Utazásaik során mindig felkeresték a régi barátokat, hívő ismerősöket. Rózsika szívesen rendezett évfordulókat, születésnapokat és más családi ünnepeket. Férjével együtt mindig nagyon szerette, amikor gyermekei, unokái, néha dédunokái felkeresték őket. Felejthetetlen történetekkel ajándékozta meg ilyenkor őket.

Minden gyermekük az Egyesült Államokban telepedett le. Sámuel és felesége Lívia Phoebe *Texasban* élnek; István és felesége Ágnes, valamint Péter és felesége Irén *Chicagó* környékén; Rozália és férje Bogdán Zoltán pedig *Kentucky* államban.

Rózsika nagyon szerette 9 unokáját. 20 dédunokával áldotta meg az Úr (neveik az angol nyelvű nekrológban).

Rózsika szerette olvasni a Bibliát és rendszeresen imádkozott családjáért és a gyülekezetért. Egyik írásában így fogalmazott: *A Biblia egy kincsesbánya, a menny dicsősége, az áldások és az öröm kiapadhatatlan folyója; a halálból az életre vezet, a sötétségből a világosságba.*

Jól ismerte és értette szerepét: mint keresztyén asszony, feleség, és anya – a család példaképe. Erről egy verset is írt, ami a Luminatorul-ban meg is jelent 1986-ban, *„Menirea Femeii" (A nő hivatása)* címen.

Hálásak vagyunk Mennyei Atyánknak az életében tapasztalt áldásokért, és a mindannyiunkra hagyott szép életpéldáért. Most pedig az élet koronáját örökli Megváltónktól, akit egész életén át szolgált.

Bogdán Zoltán

A gyászistentisztelet és a temetés nagy részvét mellett történt, szept. 30-án és okt. 1-jén. A lelkipásztorok, rokonok és testvérek három nyelven szolgáltak. A gyász-szertartást vezette és az igehirdetést a Jelenések 3:20-4:2. alapján *Lukács János* korábbi chicagói lelkipásztor végezte.

A nyitott ajtók evangéliuma csendült fel a ravatalozóban megemlékezve arról, hogy Rózsika néni ajtaja mindig nyitva állt azok számára, akik imatámogatást és tanácsot kértek lelki harcaikban és próbáikban. Emléke legyen áldott. ***LJ***

Rozalia Lorincz Eulogy

A purposeful life that was really blessed

Rozalia Lorincz, known by the family as Mama Rozi, was born on May 12, 1931 in a small town in the mountains of Maramures, part of Transylvania in Romania. She was the only child of *Ilie Matei,* known in the family as Tata Mos, and Ana, called Mamaia. She attended elementary school in *Vama Mică,* where she first met the young school teacher *Stefan Lorincz.*

She was born into an Orthodox family, and like all people from the town she attended the local church. As she got older, she got in touch with born again Christians and was baptized in a partially frozen creek on December 10, 1944, at the age of 12. She spoke happily many times about her decision, writing about her baptism in several articles.

On May 12, 1946, at the age of 15, *Rozalia married Stefan Lorincz,* and continued to live in Vima Mica. By the time she was 21 years old, God had blessed them with three boys—*Samuel, Stefan and Peter*—and a girl, *Rozalia*. As the kids got older, they moved to *Ileanda*, a town on the bank of the Somes River.

Rozalia fully supported her husband and tirelessly managed her family, while Stefan worked full time during the week and spent the weekends preaching the Gospel as pastor for a group of seven churches in the local area, including the Baptist church in the city of Dej. While Rozalia was busy raising her four children, Stefan managed his construction team building many projects in the area, among them a new High School in town and the Baptist Church in Dej. In Ileanda the children grew up and one by one went to college in Cluj and Bucharest. After graduation,

two of the children, *Samuel and Stefan,* got jobs in the capital city of Bucharest. Their only daughter *Rozalia* also moved to Bucharest after marrying *Zoltan Bogdan.* Rozalia and Stefan decided to follow their three children, moving to Bucharest in 1974, while their son *Peter* and his wife Irina were living in Cluj.

In *Bucharest* Rozalia and Stefan continued to serve God in the *Holy Trinity Baptist Church,* where both of them were actively involved in the church.

Later her life's journey led her far away from her birth place, across the ocean, and into a new world. *In 1980 they arrived in Chicago,* where they already had many friends, and joined the *Romanian Baptist Church.*

In 1987, Rozalia and Stefan joined a group of Christians who started the *Hungarian Baptist Church of Chicago,* where Stefan served as its first pastor. Both family and Church were very important to them. They dedicated their lives to serve the Lord and His Church. They are forever grateful for the love and respect demonstrated toward them by these wonderful groups of Hungarian and Romanian Christians in Chicago.

Rozalia and Stefan loved to travel, especially in the company of their children and grand-children. They took many trips after their arrival in their new country, visiting many im-portant places and always making an effort to visit old Christian friends during their jour-neys. Rozalia loved to host anniversaries, weddings, birthdays and other family events. Along with Stefan, she always enjoyed it when their children, grandchildren and occasionally great-grandchildren visited them, sharing wonderful stories with them.

All Rozalia's children settled in the States. Samuel and his wife Livia Phoebe live in *Texas*; Stefan and his wife Agnes, as well as Peter and his wife Irina, live in the *Chicago area*; and Rozalia and her husband Zoltan Bogdan live in *Kentucky.*

Rozalia also loved her **9 grandchildren**: *Peter* (Debbie), *Delia* (Allen Micu), *Anca*, *Julius* (Trish Raque-Bogdan), *Stefan* (Cornelia), *Gabriela, Daniella* (Bill Vingelen), *Adrian* (Katie), and *David* (Kelsey Bogdan).

She has been blessed to have and play with her **20 great-grandchildren**: *Daniel, Michael, Jonathan, Rachael, Lydia Grace, Sofia, Kathryn, Anna, Nathaniel, Eleanor, Henry, Rebecca, Noah, Hannah, Asher, Aaron, Abigail, Timothy, Auden and Alex.*

Rozalia loved reading the Bible and spending time in prayer for her family and the Church. As she wrote in her article: *"The Bible is a treasure, is the Glory of Paradise, the river of blessings and joy, which lead you from death into life, from darkness into light."*

She understood her role as a Christian woman, wife, mother and role model for her family. In one of her poems (*Menirea Femeii*) published in *Luminătorul* in May 1986 she wrote:

The Purpose of the Woman

A *woman's purpose is great in this world*
If we take God's Word seriously
Called to be mother, wife and role model,
In love, in sacrifice, in everything, in every place.

At home or work, in good or bad
When passing through sufferings and difficult roads
Even when loved ones cause the crosses you bear,
Patiently love them; pray for them.

Behave with dignity, because the Lord has called us,
To console with mercy those in pain,
To guide our children into the Lord's arms,
To pray fervently for those unsaved.

So that in the Day of Judgment we can show
"Here I am, Dear Lord, with all my house."
This your purpose, woman, in this life.
Follow and fulfill the words of our Lord!

We praise Almighty God for the blessings of her life and the example she left all of us. She will now inherit the crown from our Savior and Master whom she served all her life.

God's love appears in the tiniest of things!

Years ago we were invited to one of our precious friends. They gave us a small pot of flowers, actually a climbing perennial. I planted out next to one of the poles which hold up our "gazebo," and rightly forgot about it. Months later my wife, *Lenke*, was going out to the porch with a small watering can and started to water the base of a 4x6 pole. I was wondering what she was doing so I looked. And I noticed around the pole this perennial climbing up and throwing all around it's beautiful tiny-little red and blue flowers.

Years after that we had a very cool and icy winter, with snow. For some reason, we forgot about the flowers. My wife got sick and it was painful for her to sit at her favorite place, the dining room table, where she was reading her Bible and looking out to the backyard. But one morning, in mid-March she exclaimed with joy, *"Look at my FLOWER! Isn't it beautiful?"* I ran to the dining room and looked at the direction she was gazing.

Now by this time, her eyesight was very hazy and I was wondering if she really saw something. She noticed my skepticism and said, *"Don't you see that tiny-little red dot?!"* At this, I started to look upon the pole and surely have seen a red dot swinging in the cool breeze of the day. I ran out and examined the whole base of the pole but that was the only flower on the vine. *It was God's precious gift to Lenke to enjoy before she was hospitalized and soon the Lord took her into heaven,* where she could behold the beauty and majesty of her Lord of lords and the King of kings, her precious Savior – and all the beautiful flowers she could ever see!

Wednesday next week it will be 7 months that Lenke was taken to heaven, and I completely forgot about this small perennial climber. Didn't see anything growing there at the base of the pole until this morning as I was having my breakfast. Last month we had *Hurricane Florence* pass over us and dumped a lot of rain. Well, *Lenke couldn't water her precious little flowers but the good Lord did it for her.* It reminded me of Lenke's love and enthusiasm as she watered that little flower when she could, and how praised the Lord for the beauty she was gifted by.

She reminded me of the beautiful encouragement of David, the Psalmist, who said: *"Oh give thanks to the LORD; call upon his name,"* (1 Chronicles 16:8). And again: "*Oh give thanks to the LORD, for he is good; for his steadfast love endures forever!"* (v.34). Why don't you take a little time out and look for God's precious gifts in little things, He gifted you with!

Barnabas J. Halo

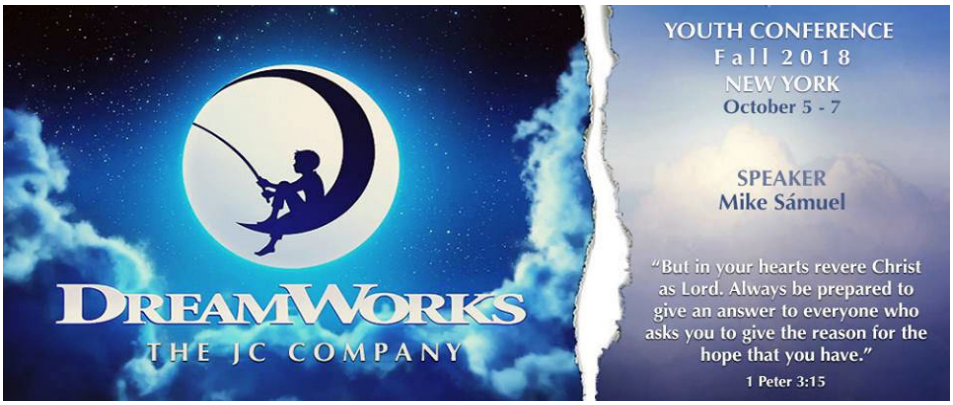

I really enjoyed and loved this weekend in *New York*. As always in these youth conferences, it was a blast and memories were made. The weekend's theme was *DreamWorks*. No, not the movie production company, but the JC production. *Mike Samuel was the main speaker for the conference* and I must say, he spoke gold in each of his messages. The one message that stuck out to me was Friday night's message. In it, he was talking about how us, as humans, have many dreams: a dream car, dream house, dream job, dream spouse, or dream xyz. These are things we long for. Where do these longings come from? They root from the identity we are.

Another point Samuel testvér brought up was on what we think of life. Lots of times we think life will be better/good WHEN we get that job, WHEN we get to a certain amount of followers on social media, WHEN you receive the latest phone, or whatever you can think of. When you think life will be better or good with materialistic things, you actually won't find happiness and that's because all those stuff are temporary, not eternal. And because of that, that's why people keep wanting more and finding another idea, another dream that will make life good.

You will only find true, longlasting happiness and completeness in life when you fill it with something that lasts forever, and that is Jesus. This is the reason why so many churches are dry today. The people's lives don't contain Jesus fully. I pray that we, as a Christian people have Jesus fully in us. This is only possible when we truly and definitely put our "old self" to death, straight in the grave with all it's dirt and sin. God has a new, beautiful life waiting for you and when i mean beautiful, i don't mean it in the view of the world but through God's eyes.

I'd like to say thank you to Mike Samuel for his messages and all who set up the weekend. From the organizers, to the cooks, to the cleaners, and to all the workers working behind the scenes and sometimes go unnoticed. Also, I'd like to *ask for your prayers* as a new youth leaders group was elected this weekend. *Attila Kulcsar* as President, *Laura Lakatos* as Secretary (2nd Vice President), *Zsigmond Balla Jr.* as Treasurer, *and me* as Vice President. I'm optimistic with this new group and believe that this was all part of God's dream/plan. *My prayer is that our heart's desires are His heart's desires, our dreams are His dreams, our lives become His life.* Thank you so much again to everyone. God bless and be love to those you meet.

Robert Juhasz

MISSIONARY FUND

The purpose: supporting the missionary initiatives of our young people. Donations from this fund will be allocated by the Missionary and Benevolence Board at its mid-year meetings. The written applications addressed to the MBB should state the goals and the duration of the mission trip, and should include a letter of support from the pastor of the applicant.

Contributions can be mailed to the Treasurer (address on page 2).

ELMÉLKEDÉS AZ ÖREGSÉGRŐL

Józsué 14:1-7 alapján

Az ENSZ l991-ben nyilvánította október elsejét az öregek világnapjává. Jelenleg 600 millió idős ember él a földön, előre jelzések szerint 2025-re számuk megduplázódhat.

Teremtő Mennyei Atyánk a kezdetektől figyelemmel kíséri földi életünk utolsó szakaszát, öreg korunkat is. Számos helyen látjuk ennek bizonyságát a Bibliában. (Pl. 5Móz 31:2, Józsué 13:1, Birák 8:32 (Gedeon), 1Kir 1:1 (Dávid). Költői módon, de nagyon valóságosan és őszintén szól a Biblia a *"nem szeretem napoknak"* nevezett esztendőkről a Préd 12. részé 3-7 verseiben. Testünk érzékszerveink, erőnk fogyásáról beszél ez az igeszakasz, olvassuk el, magunkra fogunk ismerni, mi, idősebbek.

Pál Apostol a 2Tim 4:6-8 versekben szól elköltözése közeledtéről és az ezzel kapcsolatos személyes számvetéséről, boldog reménységéről: *"Mert én nem sokára megáldoztatom, elköltözésem ideje elérkezett. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetül eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr..."*

Gazdag üzenete van öregkorunkkal kapcsolatban Józsué könyve 13. rész 1-7 verseinek. Ebben az igei szakaszban az Úr tudomására hozza Józsuénak, hogy figyel rá, számon tartja, hogy szolgája megöregedett, megvénült, de öregen is beszélni akar vele, van üzenete, mondanivalója számára.

Javunkra szolgál, ha mi is meghalljuk népének szóló üzenetét: *"Vénségetekig ugyanaz vagyok, megőszülésetekig én hordozlak titeket."* (Ézsaiás 46:4a)

A mondanivaló további része számvetésre készteti Józsuét! *"Igen, megöregedtél, pedig még igen sok elfoglalni való föld maradt."* (Józsué 13:1b) Öreg szolgám, tudd meg, hogy mindent nem tudtál elvégezni a rád bízott feladatokból. Azért ne bízd el magadat, ne kápráztasson el, hogy eddig hősiesen harcoltál és sokszor győztél is. Teljes, tökéletes teljesítményre te sem voltál képes. Mindezek ellenére az Úr nem teszi félre Józsuét. De mielőtt az új feladatot megkapná, ígéretet, tökéletes vigasztalást nyer Istentől: *mind magam űzöm ki Izrael fiai elől* az idegen népeket, a még el nem foglalt területekről (13:6).

Józsué megkapj a korának megfelelő megbízatást, feladatot ezek után. Eddig harcoltál, bátor hős vitéz módjára, erre bátorítottalak is több alkalommal ezekkel a szavakkal: *"Légy bátor és erős"*. (5Móz 31:7-8, Józsué 1:6.7.9), de mostmár ennek elmúlt az ideje. *"Csak sorsold ki Izráelnek örökségül... oszd el a földet örökségül" - ahogyan megparancsoltam neked* (13:6-7). A hadakozóból, fegyverforgatóból mostantól fogva ügyintézővé teszlek. Ne félj, örömteli feladatot kapsz. A többszáz évig Egyiptomban rabszolgáskodó, onnan menekülő, a tengeren átkelő, a pusztában 40 évig vándorló népemnek földet fogsz osztani! Mekkora örömötök lesz, hogy végre házakban lakhattok, amit nem ti építettetek, otthonotok, hazátok lesz az a föld, amit megígértem nektek. Öreg Józsué! Ezt az örömteli, hálás feladatot te kaptad! Nem tettelek félre! Szükségem van szolgálatodra.

Józsué könyve utolsó két részében arról is olvashatunk, hogy a következő generációk iránti felelősség is Józsué idős korában teljesedett ki. (Józsué 23:2) Emlékezteti a népet Isten hatalmas tetteire, a megtapasztalásokra, gazdag ajándékaira az ígéret földjén, intelmeiben pedig felhívja figyelmüket a parancsolatok betartására, Istenhez való ragaszkodás fontosságára.

Teljességgel bizonyosak lehetünk abban, hogy a fenti üzenetek nekünk is szólnak, mai öregeknek. A 71. Zsoltár őszinte szavait, - amit a fejezet címe öregkorú imádságának nevez - mi is szívből elmondhatjuk: *"Te vagy Uram reménységem, Te vagy Uram bizodalmam gyermekségemtől fogva. Rád támaszkodom születésem óta... Ne vess el engem idős koromban sem, mikor elfogy az erőm, ne hagyj el engem... Vénségemig és őszkoromig se hagyj el engem, Istenem, hogy hirdessem hatalmadat e nemzedéknek és nagy tetteidet minden elkövetkezőnek. Sok bajt és nyomorúságot láttattál velem, de ismét megelevenítesz és a föld mélyéből is újra felhozol engem... magasztallak téged lanttal a te hűségedért, én Istenem!... Örvend az ajkam, hogy énekelhetek neked, és lelkem is amelyet megváltottál. Nyelvem minden nap hirdeti igazságodat."*

Testvérek! A cselekvő, szolgáló élet nem ér véget az öregség, erőtlenség időszakában sem, az Urat dicsérő ének az utolsó leheletünkig hangozhat ajkunkról, majdan a mennyei hazában fog folytatódni és igazán kiteljesedni. Mindezekért az Úré a dicsőség!

Fazekasné Dr. Kelemen Erzsébet

EGYEDÜLÁLLÓK AZ ISTEN CSALÁDJÁBAN

Minden akkor kezdődött, amikor még csak egyetlenegy ember élt a teremtett világban, egy tökéletes, erős, egészséges ember. Mégse tűnt boldognak. A Teremtő jól megnézte magának azt az embert jobbról, balról, megnézte kívül, belül, majd levonta a jól ismert következtetést, amit minden vasárnapi iskolás tini kívülről tud a Bibliából: *„Nem jó az embernek egyedül lenni”,* és nem hagyta abba itt a diagnózisnál, hanem mint egyetlen, aki ismeri a megoldást, így folytatta: *„alkotok hozzáillő segítőtársat.*” És aztán meg is tette.

Ezzel tulajdonképpen Isten megadott nekünk mindent ahhoz, hogy többé ne kelljen egyedül éreznünk magunkat. Vajon tudott-e élni az ember ezzel a lehetőséggel?

Évezredekkel később a Biblia egy híres szerzője, a prédikátor írja híres könyvének elhíresült mondatában: *„Jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki.”* Pedig ekkor már nem csupán egy ember élt, hiszen tömegek népesítették be a földet. Kiderül, hogy a kettő, az öt, a tíz, a száz vagy egy egész tömegnyi körülöttünk elő ember sem véd meg attól, hogy egyedül érezzük magunkat. Mert valójában nem egy másik *emberre* vágyunk, hanem egy *társra*.

Mindenki átéli az egyedüllét és a társra találás gyötrelmes és boldogító útját. Addig gyötrelmes, míg az ember önmaga körül forog, és attól kezdve boldogító, amikortól áthelyeződik a fókusza, és meglátja maga körül azokat, akikhez társul szegődhet, részt vállalva terheikből és örömeikből. Ennek pedig ideális és áldott helye lehet a gyülekezet. Mert nemcsak a házasságban lehet társra találni.

Tovább közelítve hozzánk, Bibliánk újszövetségi részében kétezer évvel ezelőtt Pál apostol önmagát hozva példaként azt írta a nem házasoknak, hogy jó nekik, ha úgy maradnak. Nem rejtette el azt az igazságot sem, hogy a házassággal gyötrelem jár együtt. Persze senki se vádolja az apostolt azzal, hogy házasság- vagy családellenes, nem volt az, csak többre értékelte az Isten családjához való tartozást, mert az örök. Senkit nem *utasított* semmire, se a családban élésre, se az attól való tartózkodásra, hanem azt *tanácsolta*, hogy *„mindenki éljen úgy, ahogy az Úr adta neki”*. Bárcsak így választanánk életutat magunknak, és a körülöttünk élőknek se mi akarnánk utat szabni!

Van egy társ, aki mindannyiunk társa kíván lenni. Akkor is, ha már családban élünk, akkor is, ha nem. Olyan Vőlegény, aki nem a kezünket kéri meg, hanem a szívünket, és nem holtomiglan-holtodiglan fogad hűséget, hanem a szó valódi értelmében örökké. Ő az egyetlen személy, akitől sohasem kell elválnunk. Az ő családja nem azért tud védelmet és biztonságot nyújtani valamennyiünknek, mert annyira erősen összezár, hanem mert ő maga elég erős ahhoz, hogy kinyisson és a családba fogadjon minden hazatérőt.

Sokféle okból lesz valaki egyedülálló, özvegy, árva, elfeledett, még akár annak dacára is, ha családban él. Az egyedülvalóság nem csupán mások távoli problémája. Valamikor mindannyiunknak át kell élnünk. Mindenki életében eljön egy nap, amikor olyan útra kell rálépnie, amelyre senki ember fia, egyetlen teremtett lélek sem mehet vele. Senki sincs itt köztünk, aki elkerülhetné. Utunk egy pontján, egy napsütéses vagy épp zivataros útszakaszt követően egyszer csak kanyarodik az ösvény, és elénk tárul egy hely, ahol még sosem jártunk. Egy ismeretlen, árnyékos völgy. A halál árnyékának völgye. És nekünk mennünk kell tovább. Ha valaki társ nélkül élte az életét, úgy ez az út a legmagányosabb, legfélelmetesebb, legkétségbeejtőbb út lesz a számára. De lesznek mások is, akik a völgyet megpillantva a lelkükben versbe kezdenek: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm...” Ők nem maradnak társ nélkül ezen az úton sem!

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm...” Ez az Áhítatban a mára kijelölt aranymondás. Drága lélek, el tudod mondani? Igazak a szívedben ezek a bibliai szavak? Mi szól hangosabban odabent, az önsajnálat amiatt, hogy senki sem ért meg, nincs emberem, hogy nem jön a mesebeli királyfi vagy királylány, az a fájdalom, amivel eltemetted azt, akit szerettél – vagy ott remeg már időnként, ott fénylik, ott ragyog fel a sötétből az örök bizonyosság: *„Az Úr az én pásztorom,* nem látok szükséget, nem érzek hiányt, *nem szűkölködöm...”* Ezt magunkra erőltetni nem lehet. Ha megtesszük, belebetegszünk. Ez csak fakadni, felfakadni tud a lélekből, ha már nem ragaszkodik egyedül elviselhetetlen terheihez, ha nem azokat számolgatja, méregeti, gyűjtögeti, hanem önmaga felől a másik ember felé fordul.

Egy mai keresztény szerző írja: „Egy családhoz nem vér szerinti rokonság kell, hanem szeretet.” (Sean Covey)

Az újpesti Pálfalvy Rózsika néni egyedül élte hosszú életét. De nem jutott eszébe ezért önmagán szomorkodni, sosem hallottam emiatt panaszkodni, olyan sok ember életében vett részt, olyan sok emberen segített folyamatosan. Ha megkérdeztük, miért teszi, csak ennyit mondott boldog mosollyal: *Ja, hát nagy a család!!!*

Igen, nagy a család! És mindannyiunknak helyünk van benne! Mindenkit vár az Isten családja! Mindenkire szükség van, mindenki áldást nyerhet a közösségéből!

Ismersz valakit, aki vagy már, vagy még egyedül van? Ha igen, gondolj most rá!

Az is lehet, hogy te magad vagy az az ember. Amikor most imádkozni fogunk, őérte imádkozz! Mondd ezt: „Istenem, tudod, kire gondolok most.”

És ma ne azért imádkozz, hogy Isten adjon társat annak az egyedülállónak!

Imádkozz azért, hogy ne emberekre figyeljen, hanem csakis az Isten vezetésére, ne embereknek akarjon megfelelni, hanem csakis Istennek, és ne földi dolgokra vágyjon, amelyek elmúlnak, hanem mennyeiekre, amelyek soha el nem múlnak.

Imádkozz azért, hogy hasznos eszköz lehessen az Isten kezében, akár családban, akár családon kívül, de mindenképp az Isten családjában!

Végül imádkozz azért, hogy amikor csak őrá gondolsz, amikor csak beszélsz vele, amikor a közelében vagy, úgy tekints rá, úgy szeresd, úgy gondoskodj róla, mint egy családtagodról! Hogy tár-

Magyarországi mozaikok (2)

Békés, Biharugra, Körösnagyharsány

Szeptember 15-én, jó reggel, feleségemmel együtt a keleti pályaudvar felé vettük az irányt, hogy onnan *Mezőberénybe* utazzunk, vonattal. Nyugdíjasok ingyen utazhatnak – megvettük hát a gyorsvonati pótjegyet, s alig több, mint 2 óra alatt meg is érkeztünk. *Veres Imre* lelkipásztor várt bennünket az állomáson. Az ő körzetének két gyülekezetét jöttünk ugyanis meglátogatni.

A békési imaház; Veres Imrével és Jolánnal a házuk előtt, Békésen.

A szombatot azonban **BÉKÉSEN** töltöttük – városnézés után Veres testvérék otthonában. Imre szerint teológus korunkban járhattam itt – vele együtt; nekem nem jöttek elő ezek az 50 éves emlékek. De amit most láttunk a városból, és főleg a békési imaházból, az tetszett. Szép, tágas imaház – nekem egy kicsit a mienkre is hasonlított – hátul a nagy kereszttel (ami igazán elől, az utcafronton van). A különleges tető-tartó szerkezet egyúttal dísze is a teremnek. Az orgona sípok nem a hátsó karzaton helyezkednek el, hanem a hallgatókkal szemben – mint a legtöbb baptista templomban. Bíztunk benne, hogy az üres imaház másnap megtelik a hívőkkel.

Ahova azonban Veresék kedves vendéglátása után vasárnap reggel utaztunk, **BIHARUGRÁRA,** ott nem számíthattunk ugyanerre. Egy kicsiny gyülekezet él ugyanis ebben a községben. Egykori *Kovács Imre* bátyám (édesapám jó barátja) volt itt a lelkipásztor, hosszú ideig. Legutóbbi utóda *Huli Sándor* testvér volt, akit viszont mi, detroitiak hívtunk el innen egy jó éve. A pásztor nélkül maradt körzet nemrégen *Veres Imre* nyugalmazott lelkipásztor testvért szólította meg, s nem hiába. Veres testvér fiatalos lendülettel, s most egy több személy utaztatására is alkalmas autóval (melynek megvételéhez egy kicsit mi is segítettünk – Alhambra, Detoit, New York) járja a körzetet, keresi fel, vagy viszi egy másik körzetállomásra az idős testvéreket, hirdeti az igét, és végzi a szórványban oly fontos lelkigondozói szolgálatot.

Meglepett a biharugrai imaház mérete, és kívül-belül szépen gondozott

A biharugrai imaház; a gyülekezet lelkipásztorával és az énekes csoport.

állapota. A torony (ami az imaház jobb hátsó sarkához csatlakozik) sajnos tatarozásra szorul, egyébként a szolgálati lakással együtt nagyon szép. A testvérek - ha kevesen vannak is, örömmel jöttek, énekeltek, imádkoztak, figyeltek az igére (János 10-ből olvastam az Úr Jézusról, aki ott a jó pásztorhoz hasonlítja magát). *Áldja meg az Úr a kis gyülekezetet és adjon megújulást, növekedést is nekik!*

Tóth testvéréknél ebédeltünk, s velük jutottunk el a szomszédos községbe: **KÖRÖSNAGYHARSÁNYBA** – a kiterjedt Oláh család hazájába. *Oláh Lajos* testvér - egykori kanadai szolgatársam, utódom is a torontói gyülekezetben – sokat beszélt erről a vidékről, s hogy szívesen visszajönne ide misszióznai,

---

sai legyetek egymásnak az Isten gyülekezetében.

Ne feledd, kezdd így: „Istenem, tudod, kire gondolok most.”

Édesatyánk, köszönjük, hogy társakul adtál most egymásnak bennünket az imádságban. Hallgasd meg kéréseinket, és válaszolj rájuk! Ámen!

Szommer Hajnalka
Tahi, 2018. augusztus 19. Áhítat

Magyar Baptisták Világszövetsége
Hungarian Baptist World Alliance

A MABAVISZ elnöksége:

Elnök: *dr. Gergely István* (Amerika)
Alelnökök: *Papp János* (Magyarország)
Pardi Félix (Erdély)
Főtitkár: *Durkó István* (Magyarország)

IMÁDKOZZUNK EGYMÁSÉRT

A *Magyar Baptisták Világszövetségébe* hat magyar baptista szövetség tartozik. Aki szeret messzebbre látni a közvetlen környezeténél - az Evangéliumi Hírnök olvasói bizonyára ilyenek - és imádkozni is kész távolban élő testvéreiért, annak azt ajánljuk, hogy a következő sorrend szerint tegye azt.

Hétfőn a magyarországi baptista testvérekért és az egyház vezetőiért, *Papp János* elnökért és munkatársaiért.

Kedden a Romániában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Pardi Félix* elnökért és munkatársaiért.

Szerdán az Észak-Amerikában és Ausztráliában élő magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *dr. Gergely István* elnökért és munkatársaiért.

Csütörtökön a délvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Nyúl Zoltán* és *Nagy Tibor* lelkipásztor testvérekért.

Pénteken a felvidéki magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Dóczé Bálint* lelkipásztorért és munkatársaiért.

Szombaton a kárpátaljai magyar baptista testvérekért és a szövetség vezetőiért, *Nagy Csaba* lelkipásztorért és munkatársaiért.

nyugdíjas korában. Az Úr azonban előbb hívta el, mint ő és mi gondoltuk volna. Legidősebb nővérét, *Oláh Jolán* testvérnőt viszont csak az elmúlt hónapokban hívta haza az Úr. Az idei hálaadó napon őrá is emlékeztünk - a helyi és a budapesti Oláh leszármazottak jelenlétében.

A körösnagyharsányi imaház; a Budapestről érkezett Oláh testvérek; Oláh Gábor édesanyja versét szavalja; a tiszteleten résztvevő Oláh rokonság.

Teljesen megtelt az imaház erre az alkalomra – a vendégek között volt a helyi református lelkipásztor is, aki köszöntötte is a gyülekezetet. Veres testvér kérésére az Oláh család közvetlen rokonai felálltak – 14-et számoltam meg.

A hálaadó istentiszteleten az igehirdetést versek, énekek és bizonyságtételek előzték meg. Ezekben mind a hálaadás, mind a megemlékezés helyet kapott. *Oláh Gábor* nemcsak a közös énekeket kísérte, hanem a nagyszerűen szóló családi kórust is vezette, melyben *Miklós* (aki cselló-szólót is játszott) és *Lajos*, családjával együtt vett részt. *Oláh Gabika* sajnos csak egyik versével lehetett jelen, melyet fia, Gábor mondta el. (Oláh testvérnővel azért sikerült találkoznom, fia, *Imre* orgona-hangversenyén, Budapesten.) Az alkalmi igehirdetés alapigéje a 103. Zsoltár volt. Az istentisztelet után szeretetvendégségre került sor, melyet az imaház melletti udvaron tartottak testvéreink.

Mindkét gyülekezetben átadtam szolgatársaim, s a detroiti testvérek – elsősorban is a korábban itt szolgáló *Huli Sándor és Valika* köszöntését, valamint az *Evangéliumi Hírnök* szerkesztőjeként az olvasótáborunkét. Ők is szeretettel gondolnak tengeren túli testvéreikre, és szívesen olvassák lapunkat – ha és amikor eljut hozzájuk.

Herjeczki Géza

Bibliai találós kérdések (7)

66. Romfa babiloni istenség csillagáról *ki prédikált* az Újszövetségben?

67. *Hány évet élt* Ábrahám apja? Többet vagy kevesebbet, mint a fia?

68. *Ki volt* Áron felesége?

69. *Milyen néven* imádták a zsidók a szír szerencseistent és az arab sorsistennőt?

70. Jézus megkísértésekor a Sátánon kívül *kik voltak még jelen?*

71. Kolossé, Laodicea mellett Pál *miért említi* Jerápolis városát?

72. *Melyik* gyülekezetnek lesz 10 napig tartó nyomorúsága?

73. Hol van megírva: *"A napok csak haladnak ám semmivé lesz minden látás!"*

74. *Kik voltak* a Kineusok, a Jábesben lakozó tudós emberek?

75. A salamoni templom előtt felállított két oszlop neve *mi volt?*

Válaszok az előző havi kérdésekre (6)

56. *A gyülekezetben élő 60 éven felüli özvegyasszonyoknak* kellett a szentek lábait megmosni. 1Tim 5,9-10

57. Hol van szó a rákról a Bibliában? *2Tim 2,17.* A tévtanítók beszéde terjed így, megállíthatatlanul, gyógyíthatatlanul. Ezek közül való Himenéus és Filétus.

58. Kik voltak azok az egyiptomi varázslók, akik ellene álltak Mózesnek? *Jánnes és Jámbres* 2Tim 3,8. Itt a *Jásár könyvéből* idézett Pál apostol, csak ott van ez megírva, erre a könyvre hivatkozik több alkalommal is a Szentírás, de nincs benne a bibliai kánonban, Biblián kívüli irat. Józsué 10,13.

59. Minden tiszta a tisztáknak. *Titus 1,15.*

60. Igen *volt Pál apostolnak Jézus nevű munkatársa, akit Justusnak is hívnak*, aki zsidó munkatársa volt a pogány munkatársai mellett. Kolossé 4,11.

61. A *Kolossébeli levelet* kellett Laodiceában is felolvasni. Kol 4,16.

62. Melyik gyülekezetet tanította meg Isten arra, hogy egymást szeressék? A *Thessalonikait*. 1Thess 4,9.

63. *Tűznek lángjában fog megjelenni* az Úr Jézus az égből. 2Thess 1,8.

64. Nem jöhet el az Antikrisztus, *míg meg nem történik a szakadás, hitehagyás, a lázadás, a szembefordulás.* 2Thess 2,3.

65. *Aki nem akar dolgozni, ne is egyen!* A Thessalonikabelieknek írta Pál, azoknak, akik közülük rendetlenül, nyugtalanul éltek. 2Thess 3,10.

Lizik Zoltán lp.